

snarere vil gjøre Skade end Gavn, idet det vil frembringe Kollision mellem Tilsynet og de Læger og andre Mænd, som bestyre saadanne Anstalter, Kollisioner, som ikke let lade sig løse. Jeg vil nu slet ikke tale om, at f. Ex. Sindsfygeafdelingen paa Kommunehospitalet i Kjøbenhavn og St. Hans Hospital falde ind under Loven. Ganste vist staa der i denne, at Tilsynet med dem kan ordnes paa en anden Maade end den almindelige, men de skulle dog have et Tilsyn udefra og være undergivne Lovens Bestemmelser. Jeg tror ikke, at det er uden Betænklichkeit at bestemme et saadant Tilsyn og navnlig at bestemme, at disse Anstalter skulle henhøre under de iøvrigt i denne Lov forestrebte Bestemmelser, af hvilke adskillige — hvad jeg snart skal komme tilbage til — ikke er uden Betænklichkeit. Det Tilsyn, som omhandles i § 5, skal jo altid være et Lægetilsyn, og der vil da let udvikle sig Kollisioner mellem Tilsynet og Lægerne paa Anstalten. Tilsynet udefra turde vel ogsaa nok i Reglen være mindre bevandret i Sindsfuges Pleie end Anstalternes Læger. Men selv om jeg undtager saadanne store Anstalter, saa tror jeg dog, at de Amtsanstalter, som man har — man har jo nemlig med flere af Amternes Tvangsarbejdsanstalter tillige forbundet en Daareanstalt — ere oprettede efter Ministeriets Tilladelse og med meget bestemte Reglementer og Regler, hvorefter de skulle behandles. Jeg kjender een saadan Anstalt, nemlig Tvangs- og Daareanstalten for Maribo Amt i Saxkjøbing. Jeg kjender Reglementet m. v. for denne Anstalt, hvilket er meget omhyggeligt udarbejdet. Anstalten bestyres af en Direktion; der er ansat en fast Læge, som aarlig skal indgive Beretning til Hystitus, og Anstalten modtager ikke alene uehelbredelige, men tillige helbredelige Sindsfyge, naar der ikke er Plads for disse paa de andre Anstalter. Jeg nævner blot dette, fordi det forekommer mig tvivlsomt, om der er tilstrækkelig Anledning til at stille en saadan Anstalt under nye og yderligere Kontrolbestemmelser. Derimod medtager Lovforslaget ikke de Sindsfyge, som findes omkring i Landet i stor Mængde uden at være i nogen offentlig Anstalt. Lovforslaget kommer kun i § 7 aldeles sporadisk ind paa Noget i den Retning; men det forekommer mig, at der vilde der være meget mere Anledning til at overveie, om ikke et Tilsyn her vilde være nødvendigt. Det maa jo erindres, at kun en Brødel af alle i Landet værende Sindsfyge findes i de offentlige Anstalter; en stor Mængde Sindsfyge findes rundt omkring i Landet i Fattighuse, Pleieanstalter og saadanne kommunale Indretninger. Jeg skjønner ikke, naar det ikke er en egentlig

Anstalt, at desaa kunne komme ind under Loven; thi saa vilde Loven jo faae et ganste andet Omfang end paataent. Men det turde være et Spørgsmaal, om der ikke kunde findes paa et Slags Tilsyn med disse Sindsfyge, der saaledes gaa omkring dels i Fattighuse og dels andre Steder rundt omkring i Landet. Det træffer sig saa mærkeligt, at vi netop idag i Bladene kunne læse om en Begivenhed i Mariager, hvor der var to sindsfyge Fruentimmer paa en Pleieanstalt, eller hvor det nu var, og hvor den ene af de to kvalte den anden. Det er et Exempel paa, at det maaste paa saadanne Steder kunde være ønskeligt at faae et nærmere Tilsyn. Men holder jeg mig saa til selve Lovforslaget, forekommer det mig, at dets Fremkomst egentlig kun er motiveret ved to Ting — dette siges ogsaa ligefrem i Bemærkningerne — nemlig for det Første, at private Anstalter ikke maa være saa ukontrollerede, at de kunne benyttes i Familieinteresser eller af andre Grunde til at holde Personer ulovlig indespærrede — det er vist Hovedsagen — og dernæst, at man skal være sikker paa, at de Sindsfyge ikke mishandles eller behandles mindre godt af Personer, som gjøre sig en Indtægt af at have saadanne Anstalter. Jeg tror, det er de to Formaal, som skulle opnaas, og som vi trænge til at faae fyldestgjorte. Det er vist meget nødvendigt, at der i den Henseende gjøres Noget, dels for at forhindre det, som vi vistnok neppe endnu have kjendt her, men som man læser om, navnlig i engelske Romaner og andre Steder, hvorledes Folk spærres inde og glemmes, og dels, at det Offentlige som Værge for de Affindige bør have Tilsyn med, at de nyde en ordentlig Behandling. Jeg skulde derfor ikke have haft Noget imod, om Lovforslaget havde indskrænket sig til at varetage disse to Synspunkter, altsaa indskrænket sig til at forbyde private Anstalters Oprettelse uden Justitsministeriets Tilladelse. Men Lovforslaget gaar, som sagt, meget videre, og det forekommer mig da tvivlsomt, om de Bestemmelser, som derefter ere truffet, paa alle Punkter ere fyldestgjørende. Det vilde efter min Mening have været naturligt, om der blev sagt: Ingen maa oprette en privat Sindsfyge- eller Daareanstalt eller en Idiotanstalt uden vedkommende Ministeriums Tilladelse, og om der saa i den Tilladelse, der gives, toges alle mulige Forbehold ligeoverfor Anstalten. Det er vistnok ugjørligt i en Lov at give visse Regler, som kunne gjælde for alle Tilfælde af Behandling af Sindsfyge; jeg tror derimod, at naar man lagde hele Sagen i den Ministers Haand, som giver Tilladelsen, vilde det være den